

[63. 4.]

## VOORLOOPIG VERSLAG.

Het onderzoek in de afdelingen van het wetsontwerp tot regeling van het aandeel der geldmiddelen van Nederlandsch-Indië in de ten behoeve dier middelen door het Rijk in het jaar 1883 ter leen opgenomen gelden heeft de volgende uitkomsten gehad.

*Art. 1.* De opmerking werd gemaakt, dat dit artikel en in verband daarmee ook de titel van het wetsontwerp niet juist is geredigeerd. Niet het aandeel der geldmiddelen van Nederlandsch-Indië in de geldleening van 1883 moet geregeld worden, maar het aandeel in de schuld rentende  $3\frac{1}{2}$  pct., krachtens de wet van 9 Mei 1886 (*Staatsblad* n°. 102) in het leven geroepen, waarin ook de krachtens de wet van 16 Maart 1883 (*Staatsblad* n°. 34) aangegane leening is geconverteerd.

De aanhef van het artikel zoude behooren te luiden: Het aandeel van de geldmiddelen van Nederlandsch-Indië in de krachtens de wet van den 9den Mei 1886 (*Staatsblad* n°. 102) in het leven geroepen  $3\frac{1}{2}$  pcts. Nationale Schuld, waarin ook is opgenomen de geldleening krachtens de wet van 16 Maart 1883 (*Staatsblad* n°. 34) ten laste van den Staat aangegaan en gedeeltelijk ten laste der genoemde geldmiddelen gebracht, wordt bepaald enz.

Tegen de annuïteit van 4 pct. van het nominaal bedrag der ten laste van Indië gebrachte schuld van f 46 350 000, had men op zichzelf geen bezwaar, maar in betrekking tot de aflossing, die het moederland jaarlijks op dat gedeelte der  $3\frac{1}{2}$  pcts. geldleening van 1886 zal verrichten, is die Indische bijdrage te hoog. Volgens de voorwaarden der leening wordt voor rente en aflossing jaarlijks eene

annuïteit besteed van  $3\frac{1}{2}$  pct. +  $\frac{3}{10}$  pct. =  $3\frac{4}{5}$  pct. Over f 46 350 000 bedraagt deze annuïteit f 1 761 300 of f 92 700 minder dan hetgeen Indië volgens het wetsontwerp voor die rente en aflossing jaarlijks zoude betalen. Het gevolg zal zijn dat Indië zijne schuld zal afdoen in omstreeks 59 jaren, terwijl het moederland ruim 73 jaren voor die aflossing zal behoeven. Waartoe dit verschil, vroeg men, waarvan het gevolg zal zijn dat het moederland jaarlijks van Indië tot 1946 zal ontvangen voor een bepaald doel f 92 700 meer dan het zelf voor dat doel besteedt? Deze opmerking is reeds gemaakt bij het Voorloopig Verslag over de Indische begrooting voor 1887, waarop de Minister van Koloniën eenvoudig antwoordt, dat de aflossing door het moederland *minstens*  $\frac{3}{10}$  pct. plus bespaarde renten moet bedragen, zoodat daarom ook meer kan worden afgelost en het gehele voor amortisatie door Indië af te dragen bedrag derhalve daartoe kan worden besteed.

Hiertegen werd opgemerkt, dat die bevoegdheid eerst bestaat na 1 Januari 1896, en zal het moederland dan nog van die bevoegdheid gebruik maken? De wet zoude dit uitdrukkelijk moeten voorschrijven. Veel eenvoudiger en billijker ware het voor het deel der leening, dat ten laste van Indië komt, dezelfde annuïteit aan te nemen, die voor de geheele leening geldt. Kan en wil men later door Indië meer doen amortiseeren, dan wordt dit door niets belet, maar het moederland behoort niet f 92 700 voor amortisatie van Indië te ontvangen en die som niet daarvoor besteden, maar als gewone ontvangst voor andere doeleinden gebruiken.

In verband hiermede is het wenschelijk dat evenals dit voor het moederland in de reeds genoemde wet van 9 Mei 1886 geschiedt, uitgedrukt worde dat de jaarlijks te amortiseeren som *minstens* een zeker percentage moet bedragen, opdat daardoor de gelegenheid worde gegeven om wanneer de omstandigheden dit wenschelijk maken, ook meer af te lossen dan het in de wet bepaalde bedrag.

Vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 15den November 1886.

VAN ALPHEN.

SMEELE.

ZAAIJER.

SCHAEPMAN.

VAN DELDEN.

